

И шо да види: нѣма ги и двата камѣка. Тръгналъ дѣдо Пѣю да ги търси. Ходилъ, ходилъ — намѣрилъ ги на Бѣла могила. Но какъ да ги смѣкне: ей кжде била белята. Слѣзълъ въ селото. Питалъ, разпитвалъ, кой може да ги смене до воденичката. Никой не се наелъ. Отишълъ старецътъ пакъ на могилата. Седналъ на камънитѣ и заплакалъ.

Дошълъ при него Мечо. Запиталъ го:

— Защо плачешъ?

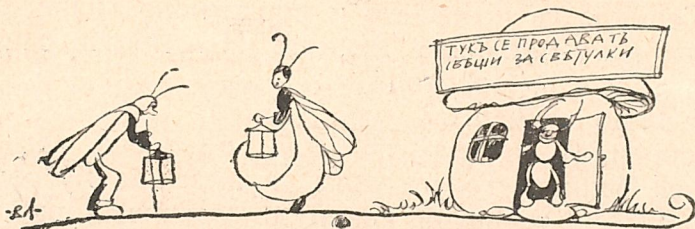
— Плача зеръ. Нощесъ дяволътъ си нѣмалъ работа, домѣкналъ воденичнитѣ камъни тукъ, и сега никой не може да ги смене.

— Лесна работа, — дума Мечо, — но кажи ще ми дадешъ ли внучката си, ако азъ ги сменя?

— Давамъ ти я.

Подскачилъ Мечо отъ радостъ. Грабналъ камънитѣ. Презъ нощта единъ по единъ ги изнасялъ, а сега ги смѣкналъ и двата наведнажъ.

А. Каралийчевъ.



СВѢТУЛКИ.

отъ Г. Росимовъ

Щомъ се мръкне, рой свѣтулки,
Хубави катъ млади булки,
Палнатъ весели свѣщици,
Сякашъ мънички звездици.

— Здравсте! Какъ сте? Слава Богу!
Вашето фенерче тъмно?!
Ахъ, свѣшитѣ скжпи много!
Ала скоро ще се съмне.

Ето — близко е зората.
— Сбогомъ! Лека! — духатъ свѣщи.
Утре вечеръ нови срещи —
Днеска — спете срѣдъ цвѣтята. . .

Д. Подвързачовъ.